

Den Røde Slette

Efter mine besøg i landsbyerne omkring Den Røde Slette, har jeg opnået følgende viden om hvordan, den blev til.

Frem til år 457 lå der en prægtig elverskov kaldet Mishlaar sydvest for Borggund på det sted, der nu kaldes Den Røde Slette. I skoven levede der elvere. Der var templer til Sylvia og Om-Karn, og små helligdomme var opført til Zandara og Zelkor. Elverne handlede lidt med de omkringliggende landsbyer, og der var aldrig noget unormalt at bemærke ved dem. I hvert fald ikke før efteråret 452, hvor elverne begyndte at opføre sig sært. De sendte handelsvarerne uger for sent til landsbyerne, hvilket ikke lignede de punktlig elvere i skoven og mennesker, som vågede sig ind i skoven for at tale med elverne, vågnede op i en mark uden for skoven uden en eneste mønt på sig.

Sådan gik flere månefaser, hvorefter alt vendte tilbage til det normale. Elverne bragte handelsvarerne til menneskerne og overfaldene i skoven ophørte. Når elverne blev spurgt til grunden for deres opførsel, kiggede de kun underligt på menneskerne. Som vinteren nærmede sig, blev skoven mørkere og mere skræmmende at færdes i. Elverne syntes på ingen måde påvirkede, men menneskerne holdt op med at komme i skoven. Med forårets komme, blev skoven ikke lys og indbydende igen, og stadig syntes det ikke at røre elverne det mindste. Hen over sommeren skete nogle enkelte overfald på mennesker, som begav sig nær skoven, men man havde aldrig nogle beviser på, at det var elvernes værk. Skoven forblev mørk det år, men elverne overholdt deres aftaler.

Med forårets komme år 454 holdt elverne igen op med at handle med menneskerne, og i 4 hele månefaser, så man ikke en eneste elver fra skoven. Ingen mennesker turde begive sig ind i skoven, som syntes mørkere end det forgangne år. Som efteråret kom, startede handlen igen, men elverne syntes forandrede. Elverne virkede grådige og væsentligt mere fjendtlige end de nogensinde havde været før. De talte ikke med menneskene mere, end hvad der var påkrævet for at handle. På trods af deres forandring, bar de dog stadig Sylvias tegn.

Året 455 bragte en endnu mørkere skov, som nu slet ikke syntes at blomstre med samme flor, der normalt lå over den. Allerede midt på sommeren begyndte bladene at falde af træerne igen. Handlen ophørte igen og ingen elvere blev set i landsbyerne længere. Om natten i de to større landsbyer, blev der set skikkelser gå omkring på gravpladserne, og nogle grave blev tilmed gravet op. I løbet af 456 eskalerede det, og flere forsvandt fra forskellige landsbyer. Landsbyerne fik stationeret soldater, men gravpladserne blev stadig berørt om natten. Nogle vagtgrupper vågede sig ind i skoven for at tale med elverne, men dem så man ikke igen.

Det mest uventede skete dog en tidlig morgen i foråret 457. Indbyggerne i de forskellige landsbyer vågnede op til en skov i flammer. Ved solopgang kunne de første flammer ses, og de spredte sig hurtigt. Ved middag stod hele skoven i flammer. Modsat hvad man ville forvente, så man kun meget få dyr flygte ud af den brændende skov. Og ved skovens grænse, så man en gruppe elvere. Det var dem, som havde sat ild til skoven. Da ilden var brændt ud, nogle dage efter, forlod elverne området.

Skoven var brændt helt ned til grunden, og nu kunne den bare jord ses. Jorden var rød som blod. I lang tid lod landsbyboerne jorden være, men ingen ny skov groede op. Derpå forsøgte de sig med at dyrke jorden, men intet ville gro i den røde jord. Om vinteren, når sneen faldt, lå der heller ikke nogen sne over den røde jord. Den lå der helt blottet og lyste sin tydelige blodrøde farve omgivet af den hvide sne, så den nærmest lignede en sø.

Siden da er den ufrugtbare jord blevet kaldt Den Røde Slette.

Sigfred Notus Sandhedens Laug, år 708